

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3876/2558

นาง ว.โจทก์ นาง พ. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 94, ป.พ.พ. มาตรา 653, ป.รฎ. มาตรา 118

ย่อ / หลักกฎหมาย

ที่จำเลยทั้งสองนำสืบอ้างว่า จำเลยที่ 1 กู้ยืมเงินโจทก์เพียง 7,000,000 บาท แต่ถูกโจทก์และ น. ฉ้อฉลให้ทำสัญญากู้ยืมเงิน 16,000,000 บาท เป็นการนำสืบโต้แย้งเกี่ยวกับจำนวนเงินที่กู้จาก โจทก์ว่าไม่ได้รับเงินจำนวนดังกล่าว ถือว่าเป็นการนำสืบถึงความไม่สมบูรณ์แห่งหนี้ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 94 วรรคท้าย ไม่ใช่เป็นการนำสืบเปลี่ยนแปลงแก้ไขข้อความในเอกสาร จำเลยทั้งสองย่อมมี สิทธินำสืบได้ ไม่ต้องห้ามตามกฎหมายดังกล่าว หนังสือสัญญาจำนองที่ดินถูกอ้างในฐานะเพียง หลักฐานในการกู้ยืมตาม ป.พ.พ. มาตรา 653 อย่างหนึ่งเท่านั้น มิใช่เป็นลักษณะแห่งตราสารการ กู้ยืมเงินอันจะพึงต้องปิดอาการแสดมปตาม ป.รฎ. มาตรา 118 แต่อย่างใด ศาลจึงรับฟังเป็น พยานหลักฐานได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันหรือแทนกันชำระเงิน 20,972,002.70 บาท (ที่ถูก 20,729,002.70) พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปี ของต้นเงิน 16,000,000 บาท นับแต่วัน ถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ หากไม่ชำระให้ครบถ้วนให้ยึดทรัพย์จำนองออก ขายทอดตลาดนำเงินมาชำระหนี้แก่โจทก์ หากได้เงินสดไม่พอชำระหนี้ให้ยึดทรัพย์สินอื่นของ จำเลยทั้งสองออกขายทอดตลาด นำเงินมาชำระหนี้โจทก์จนครบ จำเลยทั้งสองให้การและแก้ไข คำให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชำระเงินจำนวน 15,625,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปี นับแต่วันที่ 1 มิถุนายน 2551 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระ เสร็จแก่โจทก์ โดยดอกเบี้ยถึงวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 9 มิถุนายน 2553) ต้องไม่เกิน 4,729,002.70 บาท ตามขอ หากจำเลยทั้งสองไม่ชำระหรือชำระไม่ครบถ้วนให้ยึดที่ดินโฉนดเลขที่ 30 โฉนดที่ดินเลขที่ 92006 และโฉนดที่ดินเลขที่ 92007 พร้อมสิ่งปลูกสร้าง รวม 3 แปลง ทรัพย์จำนองออก ขายทอดตลาดนำเงินมาชำระหนี้แก่โจทก์ หากได้เงินสดไม่พอชำระหนี้ ให้ยึดทรัพย์สินอื่นของ จำเลยทั้งสองออกขายทอดตลาดนำเงินมาชำระหนี้แก่โจทก์จนครบถ้วน กับให้จำเลยทั้งสอง ร่วมกันใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์โดยกำหนดค่าทนายความ 15,000 บาท จำเลยทั้งสอง อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษายืนให้จำเลยทั้งสองใช้ค่าทนายความชั้นอุทธรณ์แทนโจทก์ 10,000 บาท จำเลยทั้งสองฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลย ทั้งสองว่า ขอนำสืบของจำเลยทั้งสองที่ว่าจำเลยที่ 1 ไม่ได้รับเงินครบจำนวนตามที่ระบุไว้ในสัญญา กู้ยืมนั้นเป็นการนำสืบเปลี่ยนแปลงแก้ไขข้อความในสัญญาต้องห้ามตามกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า ที่ จำเลยทั้งสองนำสืบอ้างว่า จำเลยที่ 1 กู้ยืมเงินโจทก์เพียง 7,000,000 บาท แต่ถูกโจทก์และนาย นพดล ฉ้อฉลให้ทำสัญญากู้ยืมเงิน 16,000,000 บาท เป็นการนำสืบโต้แย้งเกี่ยวกับจำนวนเงินที่กู้ จากโจทก์ว่าไม่ได้รับเงินจำนวนดังกล่าว ถือว่าเป็นการนำสืบถึงความไม่สมบูรณ์แห่งหนี้ตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 94 วรรคท้าย ไม่ใช่เป็นการนำสืบเปลี่ยนแปลงแก้ไขข้อความในเอกสาร จำเลยทั้งสองย่อมมีสิทธินำสืบได้ ไม่ต้องห้ามตามกฎหมายดังกล่าว ฎีกาของ

จำเลยทั้งสองฟังขึ้น ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยต่อไปมีว่า จำเลยทั้งสองจะต้องรับผิดชอบโจทก์เพียงใด เห็นว่า ตามสัญญากู้เงินระบุไว้ชัดเจนว่านายฐนันทสรณ์ โดยจำเลยที่ 1 ผู้รับมอบอำนาจ และจำเลยที่ 1 เป็นผู้กู้ สอดคล้องกับเอกสารการรับเงินกู้ที่ระบุว่านายฐนันทสรณ์ โดยจำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 1 ผู้กู้ ได้รับเงินตามสัญญาไปจากโจทก์แล้ว จำเลยทั้งสองกล่าวอ้างลอย ๆ ว่าจำเลยที่ 1 มิได้กู้เงินตามสัญญาเงิน จึงไม่มีน้ำหนักให้รับฟัง ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยที่ 1 กู้เงินโจทก์ 3,000,000 บาท ส่วนเงินกู้ 6,000,000 บาท นั้น หนังสือสัญญาจำนองที่ดิน ข้อ 3 ก็ระบุไว้ชัดเจนว่าจำเลยที่ 1 ได้รับเงินกู้ 16,000,000 บาท ไปแล้ว ซึ่งรวมถึงเงิน 6,000,000 บาท ที่จำเลยทั้งสองอ้างว่าจำเลยที่ 1 ไม่ได้รับด้วย จำเลยทั้งสองเพียงแต่นำสืบต่อสู้ลอย ๆ ว่า ถูกโจทก์และนายพนดลฉ้อฉลจะนำเงินไปเป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีแก่บริษัทแอสคอน ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด โดยจำเลยทั้งสองไม่มีพยานหลักฐานมาสนับสนุนข้อกล่าวอ้างของตน พยานหลักฐานโจทก์มีน้ำหนักดีกว่าพยานหลักฐานของจำเลย ข้อเท็จจริงฟังได้ว่าจำเลยที่ 1 กู้เงินโจทก์ 16,000,000 บาท โดยได้รับเงินเป็นเช็คเชียร์เช็ค 7,000,000 บาท กับเงินสดอีก 6,000,000 บาท ส่วนอีก 3,000,000 บาท จำเลยที่ 1 รับไปแล้วตามสัญญา จำเลยที่ 1 ชำระให้แก่โจทก์แล้ว 975,000 บาท เมื่อหักชำระดอกเบี้ยและต้นเงินแล้ว คงเหลือต้นเงินค้างชำระ 15,625,000 บาท จำเลยทั้งสองจึงต้องร่วมกันรับผิดชอบชำระต่อโจทก์พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปี นับแต่วันที่ 1 มิถุนายน 2551 ซึ่งเป็นวันผิดนัดเป็นต้นไป ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิจารษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยทั้งสองฟังไม่ขึ้น ส่วนที่จำเลยทั้งสองฎีกาว่า เนื้อความในบันทึกต่อท้ายสัญญาจำนอง สำคัญเป็นสัญญาค้ำประกัน เมื่อไม่ปิดอากรแสตมป์จึงรับฟังไม่ได้ นั้น เห็นว่า หนังสือสัญญาจำนองที่ดินถูกอ้างในฐานะเพียงหลักฐานในการกู้ยืมตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 653 อย่างหนึ่งเท่านั้นมิใช่เป็นลักษณะแห่งตราสารการกู้ยืมเงินอันจะฟังต้องปิดอากรแสตมป์ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 118 แต่อย่างใด ศาลจึงรับฟังเป็นพยานหลักฐานได้ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิจารษามานั้น ศาลฎีกาเห็นด้วย ฎีกาของจำเลยทั้งสองฟังไม่ขึ้น พิจารษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

กษิต์เดช จินสลุต · ธงชัย เสนามนตรี · สมพงษ์ เหมวิมล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3876/2558>